

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 383/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Jarabicom, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 93/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 93/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalovanej stranou konania vedeného Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o predaji bytu, ktoré začalo 24. októbra 2007 podaním žaloby. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 22 C 212/2007 z 2. júla 2014 žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobkyne krajský súd uznesením sp. zn. 3 Co 479/2014 z 30. júna 2016 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd opätovne vo veci rozhodol uznesením o odmietnutí žaloby č. k. 22 C 212/2007-520 z 24. októbra 2016, proti ktorému podala žalobkyňa 15. novembra 2016 odvolanie. O odvolaní, o ktorom krajský súd rozhoduje v sťažnosťou napadnutom konaní, nebolo dosiaľ rozhodnuté.

3. Podľa sťažovateľky z uvedeného je zrejmé, že od podania žaloby nebolo v jej veci právoplatne rozhodnuté viac ako jedenásť rokov. Sťažovateľka je toho názoru, že „*V konaní pod sp. zn. 22C/212/07 Okresný súd Bratislava IV, v konaní pod sp. zn. 3Co/479/2014 a v konaní pod sp. zn. 15Co/93/2017 Krajský súd v Bratislave rozhodne neposkytli súdnu ochranu a nezabezpečili právnu istotu účastníkov tohto konania, nakoľko nerozhodli v primeranej lehote bez prieťahov, čím mi zasiahli do môjho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a môjho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*“.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo sťažovateľa na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Krajského súdu v Bratislave v konaní pod sp. zn. 15Co/93/2017 porušené bolo.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 22.000,- eur (slovom dvadsať dva tisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajskému súdu v Bratislave prikazuje, aby konal a to bez zbytočných prieťahov.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 325,42 Eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Martina Jarabicu, advokáta, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti

petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

8. Ústavný súd preto skúmal, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 93/2017 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

10. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

11. V súčinnosti s krajským súdom ústavný súd zistil, že napadnuté odvolacie konanie prebieha od 23. júna 2017, keď mu bol predložený spis okresného súdu

na rozhodnutie o odvolaní, pričom o odvolaní dosiaľ nebolo rozhodnuté. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti poukazuje aj na prietahy v prvostupňovom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 22 C 212/2007, prípadne v odvolacom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 3 Co 479/2014, teda na prietahy v konaní ako celku. V súvislosti s týmito konaniami však porušenie svojich práv v petite sťažnosti nenamieta. Keďže, ako už bolo uvedené, ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania a osobitne petitom sťažnosti, možným porušovaním základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom či krajským súdom v inom označenom konaní sa nezaoberal. Ústavný súd v uvedenej súvislosti poukazuje aj na to, že konanie pred ním je ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o sťažnosti iný všeobecný súd bez výslovného návrhu sťažovateľa.

12. Z uvedeného vyplýva, že napadnuté odvolacie konanie trvalo ku dňu podania ústavnej sťažnosti 13 mesiacov. Ústavný súd na základe uvedeného zastáva názor, že iba samotná dĺžka predmetného odvolacieho konania aj napriek tomu, že krajský súd vo veci doteraz nerozhodol, sama osebe nebola takej povahy, aby len na jej základe bolo možné vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľky, resp. že doba konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 15 Co 93/2017 zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy či práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).

13. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných prietahov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

14. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhoviel

(napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 7/2015). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto sťažnosti.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

16. Keďže sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto návrhoch sťažovateľky už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2018